A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2017. január 26.*[i]

„Fellebbezés — Verseny — Kartellek — A fürdőszobai szerelvények és felszerelések belga, német, francia, olasz, holland és osztrák piaca — Az eladási árak összehangolása és érzékeny kereskedelmi információk cseréje — 1/2003/EK rendelet — A 23. cikk (2) bekezdése — A forgalom 10%-ának megfelelő felső határ — Indokolási kötelezettség — Bizalomvédelem”

A C-611/13. P. sz. ügyben,

a **Hansa Metallwerke AG** (székhelye: Stuttgart [Németország]),

a **Hansa Nederland BV** (székhelye: Nijkerk [Hollandia]),

a **Hansa Italiana Srl** (székhelye: Castelnuovo del Garda [Olaszország]),

a **Hansa Belgium** (székhelye: Asse [Belgium]),

a **Hansa Austria GmbH** (székhelye: Salzburg [Ausztria])

(képviselik őket: S. Cappellari, H.-J. Hellmann és C. Malz Rechtsanwälte)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. november 26-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Malferrari és R. Sauer, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Unió Tanácsa**

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano, a Bíróság elnökhelyettese, az első tanács elnökeként eljárva, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (előadó) és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

* Az eljárás nyelve: német.

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. szeptember 10-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel a Hansa Metallwerke AG, a Hansa Nederland BV, a Hansa Italiana Srl, a Hansa Belgium és a Hansa Austria GmbH az Európai Unió Törvényszéke által a Hansa Metallwerke kontra Bizottság ügyben 2013. szeptember 16-án hozott ítéletének (T-375/10, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2013:475) hatályon kívül helyezését kérik, amennyiben ezen ítéletben a Törvényszék elutasította az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39092 – „fürdőszobai szerelvények és felszerelések”-ügy) 2010. június 23-án hozott C(2010) 4185 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) részleges megsemmisítése, illetve másodlagosan az e határozatban a fellebbezőkkel szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti keresetüket.

Jogi háttér

Az 1/2003/EK rendelet

2 Az [EK 81. cikkben] és az [EK 82. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 23. cikkének (2) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(2) A Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira, amennyiben azok akár szándékosan, akár gondatlanságból:

a) megsértik [az EK 81. cikket] vagy [az EK 82. cikket] […]

[…]

A jogsértésben részt vevő vállalkozások és vállalkozások társulásai tekintetében a bírság egyenként nem haladhatja meg az előző üzleti év teljes forgalmának 10%-át.

[…]

(3) A bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát.”

Az 2006. évi iránymutatás

3 Az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o.; továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) 2. pontja kifejti, hogy a bírságok megállapítását illetően „a Bizottságnak meg kell vizsgálnia mind a jogsértés időtartamát, mind a súlyosságát”, valamint hogy a „kiszabott bírság nem haladhatja meg az [1/2003 rendelet] 23. cikke (2) bekezdésének második és harmadik albekezdésében szereplő határértékeket”.

4 A 2006. évi iránymutatás 37. pontja szerint:

„Bár a jelen Iránymutatás meghatározza az általános módszertant a bírságok megállapítását illetően, azonban az egyes ügyek egyedisége vagy egy bizonyos ügy esetében az elrettentő hatás elérésének szükségessége okán a Bizottság eltérhet ezektől a módszerektől, valamint a 21. pontban megszabott határértékektől.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

5 A jogvitának a megtámadott ítélet az 1–34. pontban ismertetett előzményei a következőképpen foglalhatók össze.

6 A fellebbezők csaptelepek gyártói.

7 A Masco Corp. és leányvállalatai, köztük a csaptelepeket gyártó Hansgrohe AG, és a zuhanykabinokat gyártó Hüppe GmbH 2004. július 15-én a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában fennálló kartellről tájékoztatták a Bizottságot, továbbá a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) alapján bírságok alóli mentességet, illetve ennek hiányában a velük szemben kiszabható bírságok összegének csökkentését kérték.

8 2004. november 9-én és 10-én a Bizottság bejelentés nélküli helyszíni vizsgálatokat végzett a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában működő több társaság és nemzeti szakmai szövetség helyiségeiben. A Bizottság – miután 2005. november 15. és 2006. május 16. között információkéréssel fordult az említett társaságokhoz és szövetségekhez, köztük a fellebbezőkhöz – 2007. március 26-án kifogásközlést fogadott el, amelyet szintén közölt a fellebbezőkkel.

9 A 2007. november 12 és 14. között megtartott tárgyalást, a tényállást közlő levél 2009. július 9-i megküldését, valamint a fellebbezőhöz ezt követően intézett, kiegészítő információk iránti kérések megküldését követően a Bizottság 2010. június 23-án elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította, hogy a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában megsértették az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését és az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) 53. cikkét. Ezt a jogsértést, amelyben 17 vállalkozás vett részt, 1992. október 16. és 2004. november 9. közötti különböző időszakokban követték el, és az Belgium, Németország, Franciaország, Olaszország, Hollandia és Ausztria területén versenyellenes megállapodások és összehangolt magatartások összességében nyilvánult meg. A kartellel érintett termékek a következő három alcsoport valamelyikébe tartozó fürdőszobai szerelvények és felszerelések: csaptelepek, zuhanykabinok és kiegészítőik, valamint kerámiaáruk.

10 A fellebbezőknek a megállapított jogsértésben való részvételét illetően először is a Bizottság megállapította, hogy noha a fellebbezők a jogsértés időtartama alatt elsődlegesen csaptelepek gyártói voltak, azonban tudomással bírtak a jogsértés tárgyát képező különböző termékskálákról, azon különböző koordinációs szervezetek összejátszásra irányuló találkozóin való részvételükre figyelemmel, amelyeknek tagjai voltak. Másodsorban, a kartell földrajzi kiterjedését illetően a Bizottság megállapította, hogy a fellebbezők azon hat tagállam közül ötben – vagyis Belgiumban, Németországban, Olaszországban, Hollandiában és Ausztriában – részt vettek a találkozókon, amelyekben a jogsértés 2002-ig megállapításra került. Franciaországot illetően a Bizottság elismerte, hogy a jogsértés 2002-től való fennállása ellenére a fellebbezők ugyanebben az évben beszüntették az érintett nemzeti szakmai szövetségben való részvételüket. Több információra és bizonyítékra tekintettel azonban megállapította, hogy a fellebbezők észszerűen kétségbe vonhatták, hogy a feltárt

jogsértést jellemző versenyellenes magatartások hatásokat váltottak ki Franciaország területén. Ezért a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezők nem tagadhatták a szóban forgó jogsértés általános terjedelmét és főbb jellemzőit.

11 Ezen indokok alapján a Bizottság a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 5. pontjában összesen 14 758 220 euró bírságot szabott ki a fellebbezőkre.

12 E bírságok kiszámítása során a Bizottság a 2006. évi iránymutatásra támaszkodott.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

13 A Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 8-án benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők hat jogalapra hivatkozva keresetet indítottak a Törvényszék előtt a vitatott határozat megsemmisítése iránt. Az első jogalap az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése alapján kiszabott bírság maximális összegét érintő téves jogalkalmazáson és értékelésen, a második jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésén, a harmadik jogalap e rendelet – 2002. évi engedékenységi közleménnyel összefüggésben értelmezett – 23. cikke (2) bekezdésének a bírság összegének kiszámítása során elkövetett hibából eredő megsértésén, a negyedik jogalap a visszaható hatály tilalma elvének megsértésén, az ötödik jogalap az említett rendelet 23. cikkének (2) bekezdéséből eredő, a büntetések törvényessége elvének megsértésén, a hatodik jogalap pedig a közigazgatási eljárás jogszerűsége és a jogbiztonság elvének megsértésén alapult.

14 A fellebbezők másodlagosan a kiszabott bírság összegének csökkentését kérték.

15 A Törvényszék a megtámadott ítéletben teljes egészében elutasította a keresetet.

A felek kérelmei

16 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot a fellebbezőkre vonatkozó részében;

– másodlagosan csökkentse a bírság összegét;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére, és

– harmadlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, hogy az határozzon.

17 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– másodlagosan, a megtámadott ítélet részleges hatályon kívül helyezése esetén utasítsa el a keresetet, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

18 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék megsértette a büntetések és szankciók egyéniesítésének elvét. A második jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A harmadik jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul.

Az első, a büntetések egyéniesítése elvének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

19 A fellebbezők első jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszék különösen a megtámadott ítélet 87. pontjában megsértette a büntetések egyéniesítésének elvét.

20 A vitatott határozatban ugyanis a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot a bírságok összegének meghatározása tekintetében az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésével rá ruházott jogkör gyakorlása során azáltal, hogy a 2006. évi iránymutatást alkalmazta a fellebbezőkre kiszabott bírság összeg meghatározása érdekében.

21 Márpedig az ezen iránymutatásban meghatározott általános számítási módszer a szóban forgóhoz hasonló helyzetben ahhoz vezet, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt 10%-os felső határt rendszeresen túllépik, különösen a nem diverzifikált „egytermékes” vállalkozások esetében. E módszer alkalmazása tehát azt eredményezi, hogy az e vállalkozások által elkövetett jogsértések időtartamára és súlyosságára vonatkozó, az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdésében hivatkozott szempontokat nem veszik megfelelő módon figyelembe. Így az említett iránymutatás alkalmazása jobban sérti a büntetések egyéniesítésének elvét, mint a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az ESZAK-szerződés 65. cikkének (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatás (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o.; a továbbiakban: 1998. évi iránymutatás) alkalmazása.

22 A fellebbezők azt állítják, hogy az 1/2003 rendelet 31. cikke alapján a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik, amely többek között feljogosítja arra, hogy a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot törölje, csökkentse vagy növelje. Továbbá a 2011. június 16-i Putters International kontra Bizottság ítéletből (T-211/08, EU:T:2011:289), valamint az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39.452 – „Ablakvasalatok-ügy”) 2012. március 28-án hozott bizottsági határozatból (a továbbiakban: 2012. március 28-i határozat) következik, hogy amennyiben a Bizottság a bírság összegének megállapítására vonatkozó jogkörének gyakorlása során hibát követett el, a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogköre keretében köteles az adott ügy konkrét körülményei alapján önállóan értékelni a bírságot.

23 Márpedig a megtámadott ítélet 87. pontjában a Törvényszék nem végezte el ezen értékelést, és tévesen szorítkozott az 1998. évi iránymutatásnak a büntetések egyéniesítésének elvével való összeegyeztethetőségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra való hivatkozásra, úgy ítélve meg, hogy ezen ítélkezési gyakorlat ugyanolyan módon érvényes a 2006. évi iránymutatás alkalmazására is.

24 A Bizottság azt állítja, hogy e jogalap elfogadhatatlan, de mindenképpen megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

25 A fellebbezők első jogalapjukban lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. pontjában megsértette az uniós jogot, nevezetesen a büntetések egyéniesítésének elvét azáltal, hogy nem értékelte önállóan a bírságot és megállapította, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt, a forgalom 10%-ának megfelelő felső határ, valamint a Bíróság e felső határra vonatkozó, az 1998. évi iránymutatás keretében kidolgozott ítélkezési gyakorlata alkalmazandó a 2006. évi iránymutatás alapján kiszabott bírságok meghatározására. A Törvényszék ezáltal nem ismerte el, hogy ez utóbbi iránymutatás alkalmazásának hatása egyrészt az, hogy a jogsértések súlyossága és időtartama nincs kellően figyelembe véve a bírság kiszámítása során, másrészt pedig azt, hogy a nem diverzifikált „egytermékes” vállalkozások esetében rendszeresen túllépik a forgalom 10%-ának megfelelő felső határt.

26 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék ezzel nem alkalmazta tévesen a jogot.

27 Amint ugyanis a Törvényszék helyesen jegyezte meg a megtámadott ítélet 87. pontjában, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében előírt, a forgalom 10%-ának megfelelő felső határ alkalmazása miatt bizonyos tényezők – mint a jogsértés súlya és időtartama – ténylegesen nem tükröződnek a jogsértés valamely résztvevőjével szemben kiszabott bírság összegében, csak egyszerű következménye annak, hogy e felső határt az említett végső összegre alkalmazzák (lásd különösen: 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 279. pont; 2012. július 12-i Cetarsa kontra Bizottság ítélet, C-181/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:455, 81. pont).

28 Az említett felső korlát célja ugyanis az, hogy elkerülje olyan bírságok kiszabását, amelyeknél előre látható, hogy a vállalkozások – a teljes forgalmuk által hozzávetőlegesen és nem tökéletesen meghatározott méretük miatt – nem képesek azt teljesíteni (2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280. pont; 2012. július 12-i Cetarsa kontra Bizottság ítélet, C-181/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:455, 82. pont).

29 Olyan korlátról van tehát szó, amely valamennyi vállalkozás esetén egyformán alkalmazandó, amelyet az egyes vállalkozások mérete alapján alakítottak ki, és amelynek az a célja, hogy elkerülje a túl nagy méretű és aránytalan bírságokat. Ennek a felső korlátnak tehát a jogsértés súlyának és időtartamának szempontja által követett céltól különálló és független célja van (2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281. és 282. pont; 2012. július 12-i Cetarsa kontra Bizottság ítélet, C-181/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:455, 83. pont).

30 Ebből következik, hogy mint megalapozatlant el kell utasítani mind az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt felső korlát alkalmazása miatt a jogsértések súlyosságának és időtartamának elégtelen figyelembevételére alapított érveket, mind pedig az arra alapított érveket, hogy a nem diverzifikált „egytermékes” vállalkozások esetében az említett határt a 2006. évi iránymutatás következtében – az 1998. évi iránymutatás alkalmazásának esetével szemben – rendszeresen túllépik.

31 Ugyanis, feltételezve akár azt, hogy a kevés terméket kínáló vállalkozásokra kiszabandó bírságok kiszámítása során a közbenső összegek gyakrabban túllépik az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt felső korlátot, ha a Bizottság a 2006. évi iránymutatást alkalmazza, mint amikor az 1998. évi iránymutatást alkalmazza, e körülmény nem kérdőjelezheti meg ezen, a Bíróság által hivatkozott felső határ alkalmazásának jogszerűségét, akár az első, akár a második iránymutatás alapján kiszabott bírságokról van szó.

32 Ezért nem róható fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 87. pontjában helybenhagyta a Bizottságnak a fellebbezőkkel szemben kiszabott bírság összegével kapcsolatos azon értékelését, amely a 2006. évi iránymutatáson alapult, és nem végezte el e bírság önálló értékelését.

33 A fentiekből következően a fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

A második, az indokolási kötelezettségre vonatkozó jogalapról

A felek érvei

34 A fellebbezők második jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszéknek a büntetések egyéniesítésének elvére vonatkozó érvelése sérti az indokolási kötelezettséget. Habár a Törvényszék a megtámadott ítélet 80. és azt követő pontjaiban, különösen annak 87. pontjában megvizsgálta a fellebbezők e kérdéssel kapcsolatos bizonyos érveit, nem foglalkozott a 2011. június 16-i Putters International kontra Bizottság ítéleten (T-211/08, EU:T:2011:289), és különösen az ezen ítélet 75. pontjában szereplő megfontolásokon alapuló érveivel, a fellebbezők által ez utóbbi érvek számára tulajdonított fontosság ellenére sem. Ehhez hasonlóan a megtámadott ítélet nem hivatkozik a 2012. március 28-i határozat releváns indokaira sem, ily módon a Törvényszék nem foglalt állást e kérdésben.

35 A Bizottság válasza szerint a Törvényszék kizárólag határozatának lényeges indokait volt köteles részletezni, és nem volt köteles egy adott ítélet rendelkező részére, vagy a Bizottság későbbi határozatára hivatkozni.

A Bíróság álláspontja

36 Emlékeztetni kell arra hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően a Törvényszékre háruló indokolási kötelezettség nem követeli meg, hogy a Törvényszék olyan magyarázatot adjon, amely kimerítően és egyenként követi a jogvitában részes felek által előadott összes érvet, és ezért a Törvényszék indokolása lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék az érveik Törvényszék általi elutasításának indokait, a Bíróság számára pedig kellő adatot szolgáltat a felülvizsgálat elvégzéséhez (lásd ebben az értelemben különösen: 2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 372. pont; 2008. szeptember 9-i FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P et C-121/06 P, EU:C:2008:476, 96. pont).

37 Különösen a Törvényszék azon kötelezettsége, hogy megindokolja az ítéleteit, főszabály szerint nem terjedhet annak előírásáig, hogy az adott ügyben kialakított megoldást az általa elbírált valamely másik konkrét ügy megoldásához, és még kevésbé, hogy a Bizottság által egy másik ügyben hozott határozathoz viszonyítva is igazolja (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Team Relocations és társai kontra Bizottság ítélet, C-444/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:464, 66. pont; 2014. szeptember 4-i Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones kontra OHIM végzés, C-509/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2173, 51. pont).

38 Következésképpen – mivel a Törvényszék a megtámadott ítéletben egyértelműen kifejtette azon indokokat, amelyek alapján elutasította a fellebbezők büntetések egyéniesítésének elvére alapított érveit – a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

39 A harmadik jogalapjukban a fellebbezők a bizalomvédelem elvének megsértésére hivatkoznak.

40 A fellebbezők ezzel kapcsolatban többek között azt állítják, hogy amint a megtámadott ítélet 104. pontjából következik, nem vitatott, hogy a Bizottság többször megsértette az eljárási szabályokat, amikor rá vonatkozó üzleti titkokat közölt más vállalkozásokkal. Márpedig ezen ítélet 102–119. pontjában a Törvényszék formálisan megvizsgálta, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e a bizalomvédelem elvét, amikor nem ismerte el a fellebbezők által a Bizottság szolgálatai számára nyújtott bizalom alapvető jellegét a 2002. évi engedékenységi közlemény alkalmazása során.

41 Az együttműködő vállalkozásoknak meg kell tudniuk bízni a Bizottság ígéreteiben, amennyiben azokat az üggyel megbízott egység felelős meghatalmazottai egybehangzóan adják. Úgy tekinteni – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 115. pontjában tette –, hogy az ilyen ígéretek nem keltenek ilyen jogos bizalmat, mivel nem a hatáskörrel rendelkező szolgálattól származnak, a fellebbezők szerint ellentétes lenne a jogsértések üldözéséhez fűződő közérdekű céllal és sértené a bizalomvédelem elvét.

42 A Bizottság szerint e jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

43 Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 110–116. pontjában a Törvényszék megvizsgálta, hogy a Bizottság megsértette-e a bizalomvédelem elvét azáltal, hogy nem biztosította a fellebbezők számára a rájuk kiszabott bírság összegének csökkentését.

44 A Törvényszék e tekintetben helyesen emelte ki a megtámadott ítélet 111. pontjában, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a bizalomvédelemre való hivatkozás joga három együttes feltétel teljesülését feltételezi, így azt, hogy pontos, feltétel nélküli és egybehangzó ígéreteket kell az Európai Unió adminisztrációjának adniuk (lásd ebben az értelemben: 2007. július 18-i EAR kontra Karatzoglou ítélet, C-213/06 P, EU:C:2007:453, 33. pont; 2008. december 16-i Masdar (UK) kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 81. pont). A megtámadott ítélet 113–116. pontjában a Törvényszék ezt követően megállapította, hogy a jelen esetben nem teljesült e három feltétel.

45 Márpedig, amennyiben a fellebbezők érvelése különösen a megtámadott ítélet 115. pontjára irányul, amely a Bizottság érintett meghatalmazottai vagy szolgálatai ilyen ígéretek adására vonatkozó felhatalmazásának hiányára vonatkozik, elegendő megállapítani, hogy az említett pont mindenképpen mellékes jellegű, és hogy ezen érvelés nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.

46 Következésképpen a harmadik jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

47 Mivel a fellebbezők által hivatkozott egyik jogalapot sem lehet elfogadni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

48 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

49 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Hansa Metallwerke AG-t, a Hansa Nederland BV-t, a Hansa Italiana Srl-t, a Hansa Belgiumot és a Hansa Austria GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseiben és 29. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.